

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความคิด ความเห็น ความต้องการ ค่านิยม อารมณ์ และความรู้สึกต่าง ๆ รวมทั้งการถ่ายทอดวัฒนธรรม ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ การเรียนรู้ของมนุษย์ในสังคมตั้งแต่แรกเกิด ก็อาศัยภาษาเป็นตัวกลางในการถ่ายทอด จึงนับว่าภาษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในชีวิตประจำวัน อนึ่งพฤติกรรมการใช้ภาษาของมนุษย์นั้นเกิดจากการเรียนรู้ มนุษย์จึงต้องเรียนภาษาเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือประกอบกิจการต่าง ๆ การเรียนภาษามีอยู่ ๒ ลักษณะ คือ การเรียนภาษาแม่ของตนเอง (Mother Tongue) และการเรียนภาษาอื่นเพิ่มขึ้นเป็นภาษาที่สอง (Second Language)

ความเจริญก้าวหน้าทางการคมนาคมและเทคโนโลยีต่าง ๆ ในปัจจุบัน ทำให้โลกของมนุษย์เล็กลง การรู้ภาษาเพียงภาษาเดียวนั้นจึงไม่เพียงพอ ความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศนับเป็นสิ่งจำเป็นในชีวิตประจำวัน ในทางเศรษฐกิจ การท่องเที่ยว การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ปัจจุบันในประเทศเกาหลีมีสถานการศึกษาที่เปิดสอนภาษาไทย ๒ แห่ง คือ มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาต่างประเทศ และมหาวิทยาลัยบูช็อนภาษาต่างประเทศ จำนวนนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยมีประมาณ ๕๐๐ คน ส่วนในประเทศไทยมีสถาบันที่เปิดสอนภาษาเกาหลีเป็นแห่งแรก คือ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ตามโครงการแลกเปลี่ยนทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประเทศไทย กับมหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาต่างประเทศ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี เมื่อ ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ นอกจากนี้มีสถาบันอื่น ๆ ที่สอนภาษาเกาหลีเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ เป็นโปรแกรมระยะสั้น เช่น ภาษาเกาหลีสำหรับมัคคุเทศก์ หรือภาษาเกาหลีสำหรับการท่องเที่ยว การเรียนภาษาไทยของชาวเกาหลีและการที่คนไทยเรียนภาษาเกาหลีนั้น มีส่วนสำคัญอย่างยิ่ง ในการส่งเสริม

ความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศให้ดียิ่งขึ้น

เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันว่า การเรียนการสอนภาษาไทยและภาษาเกาหลีนั้น ยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร เพราะมีปัญหาหลายประการ ทั้งในด้านตัวผู้เรียน ผู้สอน วิธีสอน และวัตถุประสงค์ของการสอนที่แตกต่างกัน บางสถาบันพยายามแก้ปัญหาโดยเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ทำให้ลดความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศลง ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาต้องอาศัยวิทยาการสาขาอื่น ๆ เช่น จิตวิทยา ภาษาศาสตร์ สรีรวิทยา เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำราและบทเรียนทั้งภาษาไทย และภาษาเกาหลีที่เขียนขึ้นจากพื้นฐานการค้นคว้าวิจัยทางภาษาศาสตร์นั้นมีน้อย ส่วนมากขาดการทดลองใช้ว่าเหมาะสมแก่ผู้เรียนหรือไม่

ในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ผู้ที่กำลังเรียนภาษาและยังไม่มีความสามารถที่จะใช้ภาษาที่สองอาจมีนิสัยทางภาษาของตน (Language Habit) มาใช้แทนภาษาต่างประเทศเมื่อพบปัญหาในการสื่อสาร ฉะนั้นความรู้และความเข้าใจทั้งในภาษาผู้เรียนเอง (Native Language) และภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียน (Target Language) จึงเป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ เนื่องจากภาษาทั้งหลายมีลักษณะที่เป็นลักษณะรวมและลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษา ถ้านำเอาภาษาแม่มาเปรียบเทียบกับภาษาที่สองก็อาจจะเห็นลักษณะที่แสดงความเหมือนและความแตกต่างของภาษาทั้งสอง อาจกล่าวได้ว่าลักษณะใดก็ตามที่คล้ายคลึงกับภาษาแม่ ผู้เรียนก็จะเรียนได้ง่ายและลักษณะใดก็ตามที่แตกต่างจากภาษาแม่ ผู้เรียนก็จะเรียนได้ยาก และความแตกต่างนี้อาจจะนำมาใช้เพื่อคาดคะเนความยากลำบากในการเรียนการสอนภาษาที่สองได้ ดังนั้นถ้าผู้สอนได้ทำการเปรียบเทียบระหว่างภาษาต่างประเทศและภาษาแม่ของผู้เรียนแล้วก็จะทำนายได้ว่าสิ่งใดที่อาจจะ เป็นปัญหาในการเรียน และครูผู้สอนก็จะสามารถจัดการสอนให้เหมาะสมได้ (Lado, ๑๙๖๔ : ๒)

ตามความคิดเห็นของ ฟรีส (Fries, ๑๙๕๕ : ๕) มีว่าบทเรียนที่มีประสิทธิภาพที่สุด คือ บทเรียนที่มีพื้นฐานมาจากการอธิบายลักษณะของภาษาที่ผู้เรียนจะเรียนอย่างเป็นระบบระเบียบและเปรียบเทียบกับลักษณะของภาษาเดิมของผู้เรียน

จากเหตุผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนไทยอาจจะต้องประสบปัญหาใน

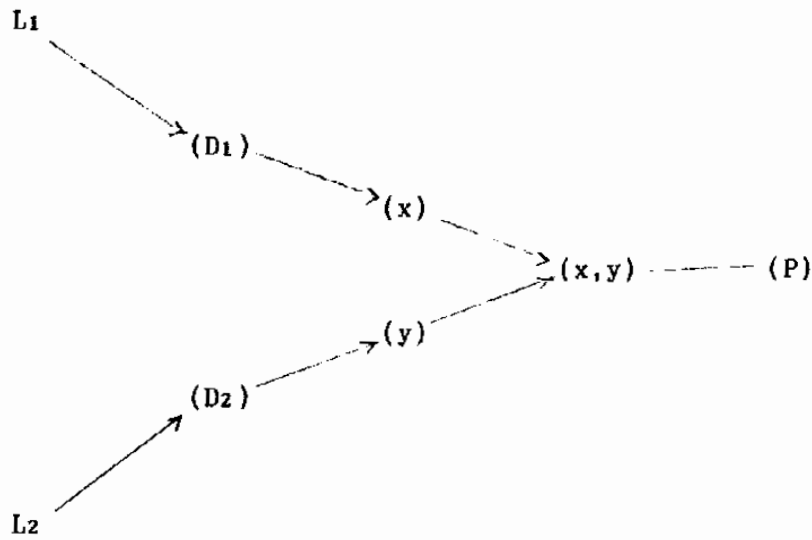
การเรียนภาษาเกาหลีซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ โดยนำเอาความเคยชินในการใช้ภาษาไทยไปใช้ในภาษาเกาหลี การศึกษาค้นคว้าเรื่อง "การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้างภาษาไทยและภาษาเกาหลี" เป็นการวิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะระบบโครงสร้างภาษาไทยกับภาษาเกาหลี เพื่อให้ประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาทั้งสอง

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบระบบโครงสร้าง (Syntactic Structure) ในภาษาไทยและภาษาเกาหลี
๒. เพื่อทำนายข้อผิดพลาดทางโครงสร้าง (Syntactic Errors) และอธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาด อันเป็นผลมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ และความแตกต่างทางโครงสร้างประโยคในภาษาทั้งสอง

กรอบแนวความคิดในการศึกษา

การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้างภาษาไทยและภาษาเกาหลีในครั้งนี้ จะใช้วิธีการเปรียบเทียบของ แรนเดล แอล วิทแมน (Randal L. Whitman, ๑๙๓๐ : ๑๙๑-๑๙๓) ซึ่งแบ่งออกเป็น ๕ ขั้นตอนดังนี้

L1	=	ภาษาไทย
L2	=	ภาษาเกาหลี
D1	=	การอธิบายลักษณะภาษาไทย
D2	=	การอธิบายลักษณะภาษาเกาหลี
x	=	ระบบโครงสร้างของภาษาไทย
y	=	ระบบโครงสร้างของภาษาเกาหลี
P	=	การทำนายข้อผิดพลาด

๑. อธิบายลักษณะของภาษาไทยและภาษาเกาหลี (D1,D2) โดยใช้ทฤษฎีทางไวยากรณ์ที่เป็นแบบเดียวกัน ในที่นี้จะใช้ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้าง (Structural Linguistics) เพราะเห็นว่าทฤษฎีนี้เหมาะสมที่จะแสดงลักษณะสากลของภาษาได้ชัดเจนกว่าทฤษฎีอื่น แต่หากมีความจำเป็นก็จะนำทฤษฎีอื่น ๆ ใช้อธิบายเพิ่มเติมในบางส่วน เพื่อให้การอธิบายลักษณะของภาษาทั้งสองสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

๒. เลือกระบบโครงสร้างที่จะนำมาเปรียบเทียบ (x,y) โดยการพิจารณาจากรูปแบบ (Shape) ความหมาย (Meaning) และการกระจาย (Distributions) ในภาษาทั้งสอง

๓. เปรียบเทียบระบบโครงสร้างที่เลือกไว้แล้ว โดยดูความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

๔. ทำนายปัญหาและข้อผิดพลาด (P) ที่เกิดจากการแทรกแซงทางภาษา โดยเฉพาะข้อผิดพลาดที่เกิดจากความแตกต่างระหว่างโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาทั้งสอง

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาค้างนี้จะเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาเกาหลีในขอบเขตดังนี้

๑. ภาษาไทยและภาษาเกาหลีที่จะใช้ในการเปรียบเทียบนั้น เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันโดยไม่รวมภาษาหยาบคาย (Vulgarism) ภาษาถิ่น (Dialects) ภาษาพื้นสมัย (Obsolete Language) ภาษาวิชาการ (Technical Terms) ภาษาเฉพาะอาชีพ (Jargon) ศัพท์หรือสำนวนสแลง (Slang) และสำนวนเบื้อหู (Clichés)

๒. โครงสร้างประโยค (Sentence Structure) ที่นำมาวิเคราะห์นั้น จะคำนึงถึงโครงสร้างไวยากรณ์เป็นหลัก และจะพิจารณาส່วนของความหมาย (Meaning) และท่วงทำนอง (Style) ด้วยในกรณีที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางไวยากรณ์

๓. ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการทำนาย จะคำนึงถึงเฉพาะข้อผิดพลาดอันเกิดจากการแทรกแซงทางภาษา (Interference Errors) เมื่อคนไทยเรียนภาษาเกาหลีหรือคนเกาหลีเรียนภาษาไทย ไม่รวมถึงข้อผิดพลาดที่เกิดจากการลืม ความสะเพร่า หรือจากสาเหตุอื่น ๆ

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. การพิจารณาสาเหตุของปัญหาหรือข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาต่างประเทศ จะพิจารณาถึงการแทรกแซงจากภาษาแม่ของผู้เรียนเพียงประการเดียว ส่วนสาเหตุอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดความยุ่งยากหรือข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นจะไม่นำมาพิจารณา

๒. ปัญหาในที่นี้หมายถึงปัญหาที่เกิดจากความแตกต่างระหว่างระบบโครงสร้างของภาษาทั้งสอง โดยพิจารณาว่าความแตกต่างของภาษาทั้งสองยิ่งมากเท่าใด ปัญหาใน

การเรียนก็จะมากขึ้นเท่านั้น

๓. ผลที่ได้จากการเปรียบเทียบภาษาทั้งสอง จะนำมาใช้ทำนายปัญหาและข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาต่างประเทศ

๔. เนื้อหาส่วนใหญ่ที่ควรสอนแก่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศ จะได้จากการเปรียบเทียบภาษาทั้งสองเพื่อหาความแตกต่าง และนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สมมติฐาน

๑. โครงสร้างประโยคบางโครงสร้างที่ปรากฏอยู่ในภาษาทั้งสอง แต่อาจแตกต่างกันในด้านรูปแบบ (Shape) การกระจาย (Distribution) หรือลักษณะทางไวยากรณ์ (Syntactic Features)

๒. โครงสร้างของประโยคในภาษาไทยบางโครงสร้างไม่มีในภาษาเกาหลี

๓. โครงสร้างของประโยคในภาษาเกาหลีบางโครงสร้างไม่มีในภาษาไทย

นิยามปฏิบัติการ

๑. คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑.๑ ประโยค หมายถึง ถ้อยความที่มีเนื้อความบริบูรณ์ ประกอบด้วยส่วนสำคัญสองส่วน คือ ภาคประธาน และภาคแสดง ประโยคสามมัญที่สั้นที่สุดในสถานการณ์จะมีเพียงคำเดียว ถือว่ามีส่วนของประโยคเพียงส่วนเดียวเท่านั้น สรุปเป็นกฎแสดงส่วนประกอบของประโยคได้เป็น ๓ รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบที่ ๑ = ภาคประธาน + ภาคแสดง
 ดอกไม้   บาน
 꽃이   핀다.
 ?kočhi   phinta

รูปแบบที่ ๒ = ภาคประธาน + ∅
 แม่
 엄마!
 omma

รูปแบบที่ ๓ = ∅ + ภาคแสดง
 เหนื่อย
 피곤해!
 phikonhae

๑.๒ ภาษาไทย หมายถึง ภาษาไทยที่เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่รวมถึง
 ภาษาถิ่นต่าง ๆ หรือภาษาสแลง

๑.๓ ภาษาเกาหลี หมายถึงภาษาเกาหลีที่เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่รวม
 ถึงภาษาถิ่นต่าง ๆ หรือภาษาสแลง

๑.๔ ข้อผิด หมายถึง ลักษณะ รูปแบบ หรือโครงสร้างที่ไม่ถูกต้อง

๑.๕ ภาษาที่หนึ่งหมายถึงภาษาแม่ (Mother Tongue) คือภาษาของผู้เรียน

๑.๖ ภาษาที่สอง หมายถึง ภาษาต่างประเทศ (Target Language) คือภาษา
 ต่างประเทศที่กำลังเรียน

๒. สัทอักษรในภาษาเกาหลี

๒.๑ สัทอักษรที่ใช้แทนพยัญชนะในภาษาเกาหลี มีดังต่อไปนี้

๒.๑.๑ สัทอักษรที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะในภาษาเกาหลี มี ๑๘ เสียง คือ

ㄱ /kh/	ㅋ /k'/		ㆁ /ʔk/
ㄴ /n/	ㄷ /th/	ㄹ /l'/	ㄷ /ʔt/
ㄴ /n/	ㅍ /ph/	ㅍ /p'/	ㅍ /ʔp/
ㅅ /sh/	ㅆ /č/	ㅆ /čh/	ㅅ /s/ ㅆ /ch/
ㅇ /ʔ/	ㅎ /h/		ㅇ /y/

๒.๑.๒ สัทอักษรที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเกาหลี มี ๑๘ เสียง คือ

สัทอักษร	ลักษณะเสียง	ตัวอย่าง
ㅍ /ph/	ระเบิด - ไชชะ/อไชชะ	ㅍ /phi/ "ฝน"
ㄷ /th/	ระเบิด - ไชชะ/อไชชะ	돈 /thon/ "เงิน"
ㄱ /kh/	ระเบิด - ไชชะ/อไชชะ	국 /khuk/ "แกง"
ㅍ /ʔp/	ระเบิด - อไชชะ - ลีทิล	뽕 /ʔpag/ "ขนมปัง"
ㄷ /ʔt/	ระเบิด - อไชชะ - ลีทิล	뚱 /ʔtag/ "ดิน"
ㅋ /ʔk/	ระเบิด - อไชชะ - ลีทิล	꿈 /ʔkum/ "ความฝัน"
ㅍ /p'/	ระเบิด - อไชชะ - ธนิต	파 /p'a/ "ต้นหอม"
ㄹ /t'/	ระเบิด - อไชชะ - ธนิต	탕 /t'ag/ "ถัง"
ㅋ /k'/	ระเบิด - อไชชะ	콩 /k'og/ "ถั่ว"
ㅅ /sh/	เสียดแทรก - อไชชะ	손 /shon/ "มือ"
ㅆ /č/	กึ่งเสียดแทรก - อไชชะ	죽 /čuk/ "โจ๊ก"
ㅆ /čh/	กึ่งเสียดแทรก - อไชชะ - ธนิต	추 /čho/ "เทียน"

๑ ในระบบเสียงภาษาเกาหลี เสียง /l/ กับ เสียง /r/ ปรากฏเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน

ㅅ /s/	เสียดแทรก - อโฆชะ - ลีถิล	쌍 /sag/	"คู่"
ㅆ /ch/	กึ่งเสียดแทรก - อโฆชะ - ลีถิล	쪽 /chok/	"หน้า"
ㅎ /h/	เสียดแทรก - อโฆชะ	혼 /hon/	"วิญญาน"
ㅂ /b/	นาสิก - โฆชะ	막 /mak/	"ฉาก"
ㄴ /n/	นาสิก - โฆชะ	논 /non/	"นา"
ㄹ /r, l/	ข้างลิ้น/ร่ว - โฆชะ - ปุ่มเหงือก	라디오 /ratio/	"วิทยุ"
		레슬링 /leswlig/	"มวยปล้ำ"

๒.๑.๓ สัทอักษรที่ใช้แทนพยัญชนะสะกด มี ๗ เสียง คือ

สัทอักษร	ลักษณะเสียง	ตัวอย่าง
ㅍ /p/	ระเบิด - โฆชะ/อโฆชะ	밥 /phap/ "ข้าว"
ㅌ /t/	ระเบิด - โฆชะ/อโฆชะ	낮 /nat/ "กลางวัน"
ㅋ /k/	ระเบิด - โฆชะ/อโฆชะ	육 /yuk/ "หก"
ㅃ /b/	นาสิก - โฆชะ	몸 /mom/ "ร่างกาย"
ㄴ /n/	นาสิก - โฆชะ	논 /non/ "นา"
ㅇ /ŋ/	นาสิก - โฆชะ	강 /khag/ "แม่น้ำ"
ㄹ /l/	ข้างลิ้น - โฆชะ	달 /thal/ "ดวงจันทร์"

๑ เสียง /l, r/ ปรากฏเป็นพยัญชนะต้นเฉพาะในคำทับศัพท์

๒.๒ สัทอักษรที่ใช้แทนสระ มีดังต่อไปนี้

๒.๒.๑ สัทอักษรที่ใช้แทนสระเดี่ยว มี ๘ เสียง คือ

ㅣ /i/ ㅓ /e/ ㅕ /ɛ/ ㅑ /ɨ/ ㅡ /ɯ/ ㅗ /o/ ㅛ /a/
ㅜ /u/ ㅝ /o/

ตัวอย่างสัทอักษรแทนสระเดี่ยว

สัทอักษร	ลักษณะเสียง	ตัวอย่าง
ㅣ /i/	สระหน้า - สูง - ริมฝีปากไม่ห่อ	ㅣ /i/ "สอง"
ㅓ /e/	สระหน้า - กลาง - ริมฝีปากไม่ห่อ	ㅓ /khe/ "ปู"
ㅕ /ɛ/	สระหน้า - ต่ำ	ㅕ /khɛ/ "หมา"
ㅑ /ɨ/	สระหน้า - กลาง - ริมฝีปากห่อ	ㅑ /she/ "เหล็ก"
ㅡ /ɯ/	สระกลาง - สูง - ริมฝีปากไม่ห่อ	ㅡ /khum/ "ทอง"
ㅗ /o/	สระกลาง - กลาง - ริมฝีปากห่อ	ㅗ /čog/ "น้ำใจ"
ㅛ /a/	สระกลาง - ต่ำ	ㅛ /khan/ "คับ"
ㅜ /u/	สระหลัง - สูง - ริมฝีปากห่อ	ㅜ /nun/ "ตา"
ㅝ /o/	สระหลัง - กลาง - ริมฝีปากห่อ	ㅝ /nok/ "สนิม"

๒.๒.๒ สัทอักษรที่ใช้แทนสระเดี่ยว มี ๑๒ เสียง คือเสียงสระ

ㅑ /ya/ ㅓ /yo/ ㅝ /yo/ ㅛ /yu/ ㅕ /yɛ/ ㅓ /ye/ ㅑ /wa/
ㅑ /wɛ/ ㅓ /wo/ ㅓ /we/ ㅑ /wi/ ㅑ /wi/

ตัวอย่างสัทอักษรแทนสระประสม

สัทอักษร	ลักษณะเสียง	ตัวอย่าง
ㅑ /ya/	อັศสระ /y/ ประสมกับ สระ /a/	ㅑ /hyag/ "อูบ"
ㅓ /yo/	อັศสระ /y/ ประสมกับ สระ /o/	ㅓ /hyog/ "พื"
ㅝ /yo/	อັศสระ /y/ ประสมกับ สระ /o/	ㅝ /yog/ "มังกร"

ㅠ /yu/	อັศสระ /y/ ประสมกับ สระ /u/	꾼 /khyun/	"เชื้อโรค"
ㅣ /ya/	อັศสระ /y/ ประสมกับ สระ/a/	얘기 /yaki/	"เรื่อง"
ㅝ /ye/	อັศสระ /y/ ประสมกับ สระ/e/	예절 /yečol/	"มารยาท"
ㅘ /wa/	อັศสระ /w/ ประสมกับ สระ/a/	왕 /wag/	"ในหลวง"
ㅙ /wa/	อັศสระ /w/ ประสมกับ สระ /œ/	왜 /wæ/	"ทำไม"
ㅚ /wo/	อັศสระ /w/ ประสมกับ สระ /ɔ/	원 /won/	"วงกลม"
ㅜㅣ /we/	อັศสระ /w/ ประสมกับ สระ /e/	궤 /khwe/	"กล่อง"
ㅣㅣ /wi/	อັศสระ /w/ ประสมกับ สระ /i/	위 /wi/	"ข้างบน"
ㅣㅣ /mi/	สระ /i/ ประสมกับ สระ /i/	의사 /wisa/	"หมอ"

๓. สัญลักษณ์และเครื่องหมายต่าง ๆ

สัญลักษณ์และเครื่องหมายที่ใช้ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ มีดังต่อไปนี้

ก	หมายถึง	หน่วยแก่น
ข	หมายถึง	หน่วยขยาย
ขส	หมายถึง	หน่วยขยายเสริม
ค	หมายถึง	หน่วยคุณศัพท์
จ	หมายถึง	หน่วยจำนวน
ชม	หมายถึง	คำเชื่อม
ต	หมายถึง	กรรมตรง
ถ	หมายถึง	หน่วยเสริมบอกสถานที่
ท	หมายถึง	กริยาทวิกรรม
ทก	หมายถึง	ส่วนท้ายกริยา
ทค	หมายถึง	ส่วนท้ายกริยาแสดงคุณศัพท์
ทว	หมายถึง	ส่วนท้ายกริยาแสดงวิเศษณ์
นก	หมายถึง	หน่วยกำหนด
นค	หมายถึง	นามเดี่ยว
นว	หมายถึง	หน่วยบอกเวลา
บถ	หมายถึง	หน่วยบอกสถานที่
บว	หมายถึง	หน่วยเสริมบอกเวลา
ป	หมายถึง	ประธาน
พย	หมายถึง	ประโยค
พ	หมายถึง	หน่วยเสริมพิเศษ
ร	หมายถึง	กรรมรอง
ล	หมายถึง	หน่วยหลัก
ว	หมายถึง	หน่วยวิเศษณ์

ส	หมายถึง	สกรรมกริยา
สก	หมายถึง	สะกด
สค	หมายถึง	หน่วยแสดงคำคุณศัพท์
สค	หมายถึง	หน่วยแสดงกรรมตรง
สป	หมายถึง	หน่วยแสดงประธาน
สร	หมายถึง	หน่วยแสดงกรรมรอง
สว	หมายถึง	หน่วยแสดงคำวิเศษณ์
สส	หมายถึง	สระประสม
อ	หมายถึง	อกรรมกริยา
อค	หมายถึง	อาคมที่แสดงกาลอนาคต
อด	หมายถึง	อาคมที่แสดงกาลอดีต
อป	หมายถึง	อาคมที่แสดงกาลปัจจุบัน
อพค	หมายถึง	อนุพากย์คุณศัพท์
อพน	หมายถึง	อนุพากย์นาม
อพว	หมายถึง	อนุพากย์วิเศษณ์
อพล	หมายถึง	อนุพากย์หลัก
อพอ	หมายถึง	อนุพากย์อ้าง
อพ1	หมายถึง	อนุพากย์แรก
อพ2	หมายถึง	อนุพากย์ที่สอง
อส	หมายถึง	หน่วยอัสสระ
Advp	หมายถึง	หน่วยแสดงคำวิเศษณ์ (Adverbial Particle)
AE	หมายถึง	ท้ายคำกริยาแสดงคุณศัพท์ (Adnominal Endings)
AVE	หมายถึง	ท้ายคำกริยาแสดงวิเศษณ์ (Adverbial Endings)
cmA	หมายถึง	หน่วยแสดงการกผู้ทำ (Agentive Case Marker)
cmB	หมายถึง	หน่วยแสดงการกผู้ให้ประโยชน์ (Benefactive Case Marker)
cmC	หมายถึง	หน่วยแสดงการกผู้ร่วมกระทำ (Comitative Case Marker)

cmG	หมายถึง	หน่วยแสดงการก่อกำหนดหมาย (Goal Case Marker)
cmI	หมายถึง	หน่วยแสดงการก่อกำหนดเครื่องมือ (Instrumental Case Marker)
cmL	หมายถึง	หน่วยแสดงการก่อกำหนดสถานที่ (Locative Case Marker)
cmO	หมายถึง	หน่วยแสดงการก่อกำหนดผู้ถูกกระทำ (Objective Case Marker)
cmS	หมายถึง	หน่วยแสดงการก่อกำหนดเริ่มต้น (Source Case Marker)
cmT	หมายถึง	หน่วยแสดงการก่อกำหนดเวลา (Time Case Marker)
DO	หมายถึง	หน่วยกรรมตรง (Direct Object)
dom	หมายถึง	หน่วยแสดงกรรมตรง (Direct Object Marker)
IO	หมายถึง	หน่วยกรรมรอง (Indirect Object)
iom	หมายถึง	หน่วยแสดงกรรมรอง (Indirect Object Marker)
N	หมายถึง	นาม (Noun)
NE	หมายถึง	ท้ายคำกริยาแสดงอาการนาม (Nominal Ending)
P	หมายถึง	ภาคแสดง (Predicate)
S	หมายถึง	ภาคประธาน (Subject)
sm	หมายถึง	หน่วยแสดงประธาน (Subject Marker)
vi	หมายถึง	อกรรมกริยา (Intransitive Verb)
V1	หมายถึง	กริยาของอนุพากย์แรก
Ved	หมายถึง	ส่วนท้ายคำกริยา (Verb Endings)
Vst	หมายถึง	ต้นคำกริยา (Verb Stem)
vt	หมายถึง	สกรรมกริยา (Transitive Verb)
vtt	หมายถึง	ทวิกรรมกริยา (Double Transitive Verb)
∅	หมายถึง	ไม่ปรากฏ
*	หมายถึง	ประโยคหรือวลีที่ผิดไวยากรณ์

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๑. เป็นแหล่งรวบรวมรูปแบบต่าง ๆ ของโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยค
ในภาษาไทยและภาษาเกาหลี

๒. เป็นประโยชน์ในการเรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของโครงสร้างทาง
ไวยากรณ์ทั้งในภาษาไทยและภาษาเกาหลี เข้าใจปัญหาและสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น
ได้อย่างถูกต้อง

๓. เป็นแนวทางให้ครูหรือผู้เขียนตำราเรียนภาษาไทยหรือภาษาเกาหลีจัดเตรียม
เนื้อหาและบทเรียนที่เหมาะสมและถูกขั้นตอนสำหรับนักเรียนไทยหรือนักเรียนเกาหลีโดยนำ
เอาผลการศึกษาครั้งนี้ไปพิจารณาร่วมกับปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง